

0316

Min sjel venter på Herren, mer enn vekterne venter på morgenen, ja, mer enn vekterne på morgenen. Sal 130: 6.

Der er enkelte klare kjennetegn på Guds barn. Først og fremst at de har fått barnekårets Ånd, som roper: «Abba, Far!». «Barnekårets Ånd» er Den Hellige Ånd. Den har alle som har fått del i utvelgelsen i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt.

Så er det mange som ikke synes de alltid kan tale så fortrolig og åpent med ham som dette Abbaropet uttrykker. Anfektelse og avmakt holder dem ofte tilbake. Men da kommer det andre kjennetegnet på Guds barn klart fram: De har alltid en lengsel etter et nærmere, mer inderlig forhold til ham; de venter på Herren.

Frelseren, hans nåde, og samfunnet med ham er det de aller mest lengter etter i hjertet sitt. Dette sukket etter – – – dette at de venter på Herren, er det nye menneskets åndedrag.

Og Herren lar heller ikke sine venner vente forgjeves i sine sukk etter ham. Selv sier han at: «Den som elsker meg, skal bli elsket av min Far. Vi skal komme til ham, og vi skal ha vår bolig hos ham».

Men tro ikke at du alltid skal se og oppleve at han er nær. Det er tvert imot et hovedtrekk i måten han fører oss på, at han skjuler seg selv, og lar alt slags ondt bli synlig og følbart for hans barn. Vi kjenner på synd og avmakt og djevelens grusomme angrep. Vi opplever det som om Frelseren er tusen mil borte, og at det bare er onde ånder som har oss i sin vold, – i tillegg til vår egen og verdens ondskap.

Da sukker Sions datter: «Herren har forlatt meg, min Herre har glemt meg». Da går bruden i nattemørket og leter etter ham som hennes sjel har kjær. Da står Maria ved den tomme graven og gråter over at hennes Herre er borte. Det er dette Herren selv omtaler som en liten stund. Han sier. «Om en liten stund skal dere ikke se meg lenger. Dere skal gråte og klage».

Merk deg nå, og glem det aldri, at dette nettopp er en del av hvordan Herren fører oss, når han så markert skjuler seg for oss. Og at det slett ikke kommer til å oppleves som om det bare er en liten stund han skjuler seg. Men tvert imot som om han har gitt deg opp for alltid. Som om det bare er en rettførdig følge av en eller annen synd eller utroskap fra din side.

Hvis du ikke opplevde det slik, da var det jo ingen virkelig prøvelse. Men nå er det nettopp det som er selve målet med dette; at det skal være en alvorlig øvelse for din tro, din bønn og din venting på Herren.

Men like så sikkert som Gud selv forsikrer overfor Sion: «Et øyeblikk skjulte jeg mitt åsyn for deg. Men med evig miskunn skal jeg forbarme meg over deg». Og like så sikkert som at Kristus ikke for alltid kunne bli borte for Maria som stod gråtende ved graven, eller for de to disiplene på vei til Emmaus, som trodde de hadde mistet ham. Like så sikkert er det at ikke en eneste sjel som i våre dager venter på Herren og roper til ham dag og natt, skal bli til skamme. Nei, det ville stri fullstendig mot Guds eget vesen.

Riktignok fører Gud sine barn underlig. Men alltid med en evig trofasthet. Det får være som det vil med din synd og hele din tilstand – bare ditt hjerte venter på Herren. Om du så ikke kan få fram en eneste bønn over leppene dine, – bare i hjertets avmakt, men med usigelige sukk venter på Herren. Da kan han umulig bli borte for deg.

Se bare vår Herre Kristi egne og klare løfter nettopp om dette, når han i Luk 18 taler om «den urettferdige dommeren». Og i Luk 11, der Herren taler om en mann som midt på natten kommer til naboen, som har stengt døren, for å be om å få låne et brød.

Med disse lignelsene vil Kristus tvinge oss til å innse at det ikke er mulig for hans hjerte å nekte hjelp til en sjel som er i nød. Men det kreves at du over lengre tid bare tror hans ord. For det hører med til prøvelsen at det skal kjennes og synes som om alt var forgjeves. Ja, det er selve målet med prøvelsen; at troen skal oppøves.

Men denne øvelse i troen har vi likevel ennå sterkere når vi ingen ting opplever av det åndelige livet, verken sorg eller trøst, verken synd eller nåde. Bare en umåtelig stillhet og tørke i sjelen får oss til å frykte for at hele vårt åndelige liv er sluknet, at det er dødens stillhet vi opplever.

For oppriktige og våkne sjeler kan denne stillheten, tomheten og avmakten bli den aller verste prøvelsen. Men samtidig er akkurat denne frykten for en hemmelig død det sterkeste både beviset og midlet mot denne faren. De derimot som aldri frykter for sin åndelige tilstand, har virkelig grunn til å frykte.

Hvor underlig enn Herren fører oss, så vil han likevel ikke for alltid skjule seg. «De som venter på Herren får ny kraft», og får også innimellom se hans herlighet. Da fylles de av en usigelig og salig undring over at den levende Gud også kan være så nær, han som er så underlig, men alltid så trofast.

Når de gjennom langvarige prøvelser til slutt begynner å tro de fullstendig er glemt av Herren, da gir han dem helt uventet så sterke bevis på sin nåde. Da bryter de ut, som Daniel, da han fikk sendt mat inn til seg i løvehulen: «Herre, min Gud, du tenker altså ennå på meg! Jeg trodde du hadde glemt meg»*.

[* Slik det står gjengitt i «Tillegg til Daniels bok» 14: 38 (De apokryfiske bøker).]

Nå får den prøvede sjelen virkelig smake Guds godhet og herlighet, ja, noe av «den kommende verdens krefter». Og med David vil han takke Gud også for at hans sjel ble nedbøyet.